

MAGAZIN

1979 **1**

Möbel Rapperswil Ferrari

Möbel Ferrari otevřel největší moderní výstavní síň ve východním Švýcarsku.

10.000 čtv. metrů výstavní plochy

Nejmodernější nábytek z celé Evropy.

Ložnice od 790.— Fr. až 7000.— Fr.
Sekretáře od 580.— Fr. až 8000.— Fr.
čal. soupravy od 490.— Fr. až 7000.— Fr.
(kožené)

**Nevíte, kam se starým nábytkem? — K nám,
k MÖBEL FERRARI!**

Starý nábytek od Vás vezmeme protiúčtem za nejvyšší ceny při nákupu nového nábytku. Na požádání Vám umožníme výběr přímo v továrnách. Dovolujeme si Vás upozornit na výhody, které Čechoslovákům poskytujeme:

- Kredit až do Fr. 15 000.—.
- Splátkový systém až do 30 měsíců.
- Bezplatná dodávková služba.

- V případě úrazu či úmrtí nemusí pozůstalí nic platit!
- Termín splatnosti splátek lze až o 2 měsíce posunout.
- Možnost placení do 3 měsíců bez banky a bez úroků a ještě se slevou.
- Při nákupu nového zboží nad Fr. 500.— úhradu cestovních výloh.

Váš krajan, pan Viktor HANUŠ, Vás obslouží v pátek od 17. do 21. hod. a v sobotu od 8. do 18. hod. Ale i v týdnu vždy do 10. hodiny dopoledne a od 18. hodiny večer Vám rád poradí a odpoví na Vaše dotazy na tel. čísle (01) 926 29 82

Pro architekty a stavbyvedoucí

dodáváme a pokládáme kovralové koberce (Spannteppiche), filcové a plastické podlahové povlaky dle Vašeho přání, včetně dodávky a provedení soklíků z PVC. Naše kapacita stačí pro jakékoliv množství.

To vše za nejnižší ceny.

Přesvědčte se sami, pošleme Vám vzorky a nabídku. Zařizujeme nejen bytové jednotky, ale též tovární haly, obchodní místnosti, zkrátka vše. Nezávazné dotazy adresujte na firmu:

Möbel Ferrari, 8645 Jona-Rapperswil, k rukám p. Hanaše nebo zavolejte pana Hanaše večer od 18. hodiny na tel. č. (01) 926 29 82.

Jona-Rapperswil
Tel. (055) 27 71 21

RAPPERSWIL
MÖBEL **ferrari**

Titulní stránka: Vladimír Škutina (foto: Ivan Kyncl)

STRUČNĚ: KDE JE ŠKUTINA?

Dávno, dávninko tomu, jak by řekla nebožka Božena Němcová, konal se historický sjezd KSČ, tuším dvanáctý. Že to byl dvanáctý, nevím určitě, ale že historický - to ano. Vždyť: kterýpak sjezd KSČ nebyl historický, s výjimkou toho jednoho, který byl z historie vymazán, přestože dodnes ho mnozí považují za vsutku historický, vzhledem k tomu, že probíhal pod ochranou pražského dělnictva a pod nosem okupantů, kteří mu nemohli ani zabránit, ani vypátrat, kde a kdy se ta tisícovka delegátů vlastně schází.

Ale vraťme se k onomu snad dvanáctému, ale jistě historickému sjezdu! Moc dobře se na něj pamatuji, ačkoli jsem na něm nebyl, bydlil jsem o kousek dál, proti Veletržnímu paláci. A kdo v těch místech či kdekoliv jinde v oblasti holešovické teplárny bydlel, na tenhle sjezd nezapomene. Konal se totiž v prosinci a bylo usneseno, že musí být naplno vytopen nejen Sjezdový palác, ale všechna jindy neobydlená křídla Hradu (i ten je na tu teplárnu připojen), protože tam byly ubytovány stranické a vládní delegace. A tak nám bylo oznámeno, že nelze u nás ve dne topit, to by teplárna nestačila, takže si máme byty zahřát tím, že budeme naplno topit v noci. Pro nás to bylo dosti nepříjemné, protože jsme zvyklí spát v zimě při pootevřených oknech, a i když jsme se toho vzdali a váleli se zpocení v bezesných nocích na lůžku — než jsme se odpoledne vrátili z práce, měli jsme v bytě leďárno, neb uhodil mráz, což nebylo předvídáno v sjezdovém programu. Někdo zkrátka zapomněl poručit větru dešti anebo obráceně, já už nevím.

Zřetelně se však pamatuji na to, že nám zas začali topit, i když ne naplno, ale zaplat' pámbu za to, na základě zásahu nejvyššího orgánu KSČ, kterým je, jak známo, sjezd. Delegáti si totiž od prvního dne stěžovali na to, že Sjezdový palác je přetopen, a tak po třech dnech poněkud stáhli teplo v paláci a ten drobet pustili nám.

Ale co to plácám, já o tom sjezdu vlastně začal z docela jiného důvodu. Tehdy totiž po Praze začal kolovat vtip, jak první den sjezdu vystoupil na tribunu Hurvínek a řekl: "Soudruzí, já jen stručně: Kde je maso, kde jsou brambory, kde je uhlí?" Hrobové ticho v sále, Hurvínek z tribuny zas odešel. Druhý den se hlásil o slovo Spejbl, vystoupil na tribunu: "Soudruzí, já jen stručně: Kde je Hurvínek?"

Zjistil jsem, že tenhle vtip v poněkud pozmeněné formě koluje po Praze znovu, ale neuvádím ho proto, nýbrž pro úvod k otázce, která léta zůstala velkou nezodpovězenou záhadou: Kde je Vladimír Škutina?

Ne, že by po určitou dobu jeho pobyt nebyl dobře znám, celkem pět let dokonce přesně vymezen čtyřmi zdmi a jedněmi dveřmi celý, v níž zprvu seděl deset měsíců za to, že nejdříve neřekl a potom řekl, že Antonín Novotný je vůl, a potom 50 měsíců - z toho téměř polovinu v samovazbě - za televizní vysílání "Jsme s vámi, buďte s námi", za než dostal nejdřív Státní cenu a vzápětí čtyři a půl roku - to první, jak mu bylo vysvětleno, za kladné stránky vysílání, to druhé za ty záporné. A v době Pražského jara bylo málo lidí, které jsme tak často viděli na obrazovce jako Škutinu - s Janem Werichem, s Kantůrkem, celou prominencí Dubčekova vedení - největší překvapení bylo pro mě v srpnu, když se vedle něho na obrazovce objevil Martin Maculík, kádr, kterého rachot sovětských tanků probudil z dlouholetého transu, v němž posílal policajty na strahovské studenty a i jinak rád proháněl mládež, zejména studentskou, jíž Novotného režim nevoněl.

Do té doby a do té míry tedy kolem Škutiny tajemství nebylo. To začalo až nejrůznějšími pověstmi o jeho onemocnění ve vězení a došlo to tak daleko, že Škutina sám napsal ještě v Praze fejeton o tom, jak je to nepříjemné setkávat se neustále s lidmi, kteří na něj zírali jako na přízrak, protože do té doby byli pevně přesvědčeni, že je dávno mrtev. No, není první - již Mark Twain uveřejnil kdysi v novinách oznámení, že "zprávy o mé smrti jsou značně přehnané" a jiná osobnost, která byla sice patrně také velmi známá, ale já zapomněl, kdo to byl, reagovala poznámkou, že zprávy o její smrti jsou sice v podstatě pravdivé, ale značně předčasné. Nu, povídá se u nás odedávna, že ten, o němž se říkalo, že umřel, bývá dlouho živ - tak to tedy Vladimírovi přejme!

Já sám jsem na jeho smrt nevěřil z prostého důvodu: asi dvakrát jsem s ním hovořil po telefonu. Byla to část složitějšího komunikačního řetězu, který sahal div ne kolem Země, a který s poměrně značnými náklady doplňoval mezery vzniklé tím, že pro určité lidi - a Vladimír Škutina k nim patřil - to, čemu se v Československu říká "spoje" a v normálním jazyce "pošta", prostě nefungovalo. Ale přiznávám, že jsem dlouhá léta věřil, že Škutina má rakovinu - a bylo mi jaksi trapné se na to po telefonu z dálky ptát. Až v osobním rozhovoru před několika dny mě ujistil, že to pravda není, a on by to snad měl vědět. Tak to zaklepejme!

Zkrátka, těch pověstí bylo mnoho, mimo jiné v létě 1978 se objevila v řadě krajských listů novinka, že Škutina je ve Švýcarsku a dělá v televizi režiséra. Tomu jsem nevěřil, protože to bylo možné ověřit prostým dotazem, což jsem učinil - na rozdíl od těch, kteří tu "zprá-

vu" bez ověření zveřejnili.

A pak se ta záhada začala zamotávat, což nakonec vedlo k jejímu rozuzlení. Dostal jsem zprávu, že Škutina z Prahy odjel přes Vídeň do Švýcarska. Zase jsem sedl k telefonu, ale ve Vídni mi krajan s dobrými styky v ministerstvu zahraničí sdělil, že Vladimír Škutina nejen není v Rakousku, ale ani nepožádal o rakouské vizum. On že prý slyšel také, že Škutina jede do Švýcarska, ale prý přes Mnichov. Což, jak se nakonec ukázalo, bylo pravda.

A jednoho dne zazvonil telefon a ozval se známý hlas: "Tady je Vladimír." A na místo záhady nastoupila radost. Přišel, vypili jsme nějaký ten hrnek kafe, zdrbli společné známé doma, mluvili o Škutinových plánech. Ale o tom už psát nebudu, to ať už dělá Vladimír sám.

Já už jen jedno: Vladimír Škutina má stejně nevyčerpateľný humor jako za starých časů. Ale někdy do toho zazní teskný tón touhy po domovu. A 9.ledna, při rozhlasovém rozhovoru, řekl: "Snad se vám to bude zdát divné, ale srpen 1968 byl také nejšťastnější dobou mého života. Ta jednota, ta soudržnost všech proti okupaci - to člověk musil zažít." A to je další důvod, proč si ho nesmírně vážím. KAREL ADÁMEK

Nakladatelství KONFRONTACE v Curychu pořádá v pátek 26.ledna 1979 v 19 hodin v sále Musig-Hug, Füsslistrasse 4, Zürich 1, večer otázek a odpovědí se svým autorem Vladimírem Škutinou

" C O T O M U Ř Í K Á T E , P A N E Š K U T I N O ? ? "

Úvodní slovo: Jiří Popper

Stejně večery, na nichž bude Vladimír Škutina vyprávět historky z Československa dnešních dnů, budou uspořádány 27. ledna ve Winterthuru, později také v Basileji, Ženevě, Bernu, Lucernu, Zugu a event. v dalších městech.

Dr. med. Maximilian Dreifus, odborný oční lékař, dovoluje si oznámit **z a h á j e n í p r a x e .**

Adresa: Hegibachstrasse 64, 8032 Zürich

Telefon: ordinace 01-53 88 50, privát 01-825 17 58

Ordinační hodiny dle telefonické dohody.

Dosavadní činnost: Do roku 1968 II.oční klinika Karlovy university v Praze a Akademie věd. Od roku 1968 vedoucí oddělení kontaktních čoček na oční klinice Universitní nemocnice v Curychu.

PAPER ART EDITION

nabízí kreslený humor Pavla Kantorka

Zielackerstrasse 21 HOMO SAPIENSsFr. 15,-

8048 ZÜRICH BLIND HUMOR sFr. 10,-

Tel.: 01 62 68 78 KECÁM A TUDÍŽ JSEM sFr. 10,-

VLADIMÍR ŠKUTINA BĚŽEC S OHNĚM

(Jury umělecké části 19. Olympijských her v Mexiku udělila v oblasti literatury Vladimíru Škutinovi za tuto povídku čestnou olympijskou medaili.)

Mladý muž v atletickém tílku s hořící pochodní doběhl na břeh Oceánu a zadíval se na druhou stranu. Tam někde hrozně daleko je Mexiko a tady je oheň. Ten oheň musím nějak dopravit na druhou stranu té louže.

A tak vzal pouzdro a chtěl oheň zabalit, aby k němu nepronikla ani kapička vody nebo aby jej náraz větru neuhasil.

-Neboj se, pravil oheň, -mne ani Oceán neuhasí. Můžeš se mnou letět, plavat, můžeš mě třeba i podupat, já neuhasnu!

Mladý muž zvedl pochodeň výš, jak se patří, protože tušil, že to není asi jen tak obyčejný oheň, a pak se uctivě zeptal:

-Poslyš... ty... ohni! Odkud tě vlastně nesu? Kdo tě zapálil?

-Jak to, že nevíš, odkud mě nešeš?, pravil oheň a bylo vidět, že je uražen, protože zaprskal.

-No ne... tak jsem to nemyslel, koktal běžec a sledoval nejvhodnější slova, aby to nějak vysvětlil.

lil. -Zeměpisně, to vím. Nesu tě z Řecka do Mexika, řekl zdvořile a připadal si jako školáček u tabule. -Já jsem se hloupě ptal. Víš... jako odkud přicházíš?... jestli mi rozumíš!

Ale oheň nerozuměl a pořád ještě uraženě čadil.

Jako malá stříbřitě se třepotající hvězda se objevilo na obzoru letadlo a oheň se rozsvítil, jak nejvíc mohl. Vždycky mu zrudly ohnivé tváře, když měl letět přes moře. Říkával na vysvětlenou, že to je z ikarské pýchy, ale byla to docela obyčejná cestovní horečka. Běžec, který se s ním plavil po moři a letěl v boeingu, nactiutřačně rozhlašoval, že se oheň bojí létat a že trpí mořskou nemocí. Ale oheň to nikdy na sebe nepřiznal.

-Tak co ses to chtěl zeptat?, navázal oheň znovu rozhovor, když se kapánek uklidnil. Už tak nezářil a už nečadil. Letadlo bylo ještě hrozitánsky daleko a oheň věděl, že musí zhluboka dýchat, aby na něm běžec nepoznal, že má strach. V pravidelných intervalech se rozhořel, stáhl plamen, začadil. A zas - rozhořel, stáhl plamen, začadil...

Běžec byl naštěstí do svého poslání tak zakoukán, že žádně rozpaků nepozoroval.

-Já to všechno vím... odkud, kam a proč. Taky vím, jak to s tebou bylo v šestadevadesátém roce, jak tě hrabě Coubertin vyzvedl z Olympu, jak tě vzkřísil. Jenže mě by zajímalo, z čeho jsi? Chápeš?... ..Jestli jsi ze sirky. Nebo jestli tě vykřesali. Nebo jestli nastavili lupu a chytali slunce... rozumíš?

-Tak abys věděl - já jsem oheň z lidských srdcí, řekl nabubřele, ale neznělo to kupodivu ani trochu plakátovitě a heslovitě.

-Já hořím pořád a budu hořet tak dlouho, dokud na světě budou žít lidé v míru a přátelství. Zhasnu jenom tehdy, když jsou li-

dí na sebe zlí. Když se perou. Když vedou válku. Ale to nezhasnu docela. Jen tak se schovám, a hned jak vyletí ten bílý holub s tou ratolestí...

-Holubice, skočil mu do řeči běžec.

-Jo. Holubice. Tak hned jak vyletí s tou ratolestí, hned zase vzplanu jasným plamenem. To už byli jinčí kabrňáci, než tenhle Oceán. Dělalí co mohli, aby mě uhasili navzdýcky, ale ještě se to nikomu nepovedlo. Tos ještě nebyl na světě... Takový menší knírkatý mužík... Hitler se jmenoval... dělal, co mohl, aby mě podupal. A vidíš, hořím dál. Za chvíli už po Hitlerovi neštěkne ani pes a já budu pořád hořet, protože nejsem obyčejný oheň. Ale to bys ty, jako olympijský běžec, měl všechno vědět.

Běžec se zastyděl a aby to nějak napravil, řekl velice zkroušeným hlasem:

-Víš, ohni, my jsme vlastně hodní lidé...

-Kdo je to MY?, přerušil ho oheň.

-No... my... lidé... To jsem třeba já, to je můj bratr na druhé straně Oceánu, to je můj otec, který tě nesl v osmačtyřicátém do Londýna, můj děda, který tě nesl ve dvacátém do Antverp, a můj praděd, který tě na přelomu století přenášel z Athén do Paříže. My všichni. Tys to sám řekl... lidé, kteří nosí olympijský oheň v sobě.

To oheň dojalo a vytryskly mu slzy dojetím, až to zapraskalo v plameni.

-Víš, ohni, jenže paměť lidská hrozně rychle slabne, a tak nám pořád někdo musí připomínat, že tě v sobě nosíme. A proto taky každé čtyři roky putuješ světem.

-To vím, pravil oheň a zahořel jasným plamenem. Byl v té chvíli zřejmě hodně nafoukaný.

Letadlo už se natolik přiblížilo, že bylo zřetelně rozeznat blankytnou olympijskou vlajku na

křídle a na ní pět spojených barevných kruhů.

-Tak ty se pamatuješ, jak mě neslí z Athén do Paříže?

Oheň byl tou předchozí chválou tak polichocení a popletení, že se dočista zapomněl podívat na běžce. Byl by si uvědomil, že je to mládenec sotva dvacetiletý.

-Kdepak, odpověděl běžec. -Já jsem velice mladý. Mně ještě není dvacet let. Vždyť ti říkám, že to byl můj praděd.

-Tvůj vlastní praděd?, zeptal se oheň a vůbec mu nevdalo, že se do toho čím dál víc zamotává.

-Ale ne. To vůbec nebyl můj pokrevní příbuzný. Ale když tě nesl jako já teď, tak jsme vlastně byli jedna rodina.

Oheň špitl jen "Ah tak" a přitom už mžoural po kroužicím letadle, jako by se chtěl přesvědčit, jestli je dost bezpečné a jestli by nebylo lepší, aby radši - mořská nemoc, nemořská nemoc - plul lodí.

Běžec se zničehonic zeptal:

-Ty se na něho ještě pamatuješ?

-Na koho?, prskl oheň a zaclonil si čoudem sluneční paprsky, které ho pálily do očí.

-Na toho prvního běžce!

Oheň zabafal, protože vzpomínal, a pak řekl:

-To už je hrozně dávno. Mne vlastně původně zapálili ve starém Řecku, ale pak jsem nějaká ta stáletí odpočíval na Olympu. A pak toho roku... jak jsi říkal...

-Osmnáct set devadesát šest, napověděl mu běžec.

-Ale já vím... pořád, osočil se oheň na běžce a zamračil se černým dýmem.

-Vždyť to říkám. Tak toho roku přišel ten pán hrabě...

Zas se odmlčel, protože si nemohl vzpomenout na jméno. Jenže běžec ho chvilku nechal trápit. Teprve když se dost nabažil jeho rozpaků, pomohl mu:

-Pierre de Coubertin... Francouz.

Tentokrát se už oheň nekabonil.

-...a přinesl mě na olympijský stadión do Athén, pokračoval oheň, jako by byl vůbec nepochyboval, že to mohl být někdo jiný než Pierre Coubertin.

-To vím, skočil mu do řeči běžec.

-Tak co se ptáš, když to víš?, řekl oheň a bylo vidět, že už je nervózní.

Letadlo pomalu přistávalo.

-Já vlastně vím jen to, že v tom šestadevadesátém roce byly v Athénách první novodobé olympijské hry, ale jinak nevím nic.

-Tak vidíš, pravil oheň a byl rád, že zas může povídat.

-To bylo tenkrát moc slávy v Athénách a v celém světě. Na stadión... víš, na upravený antický stadión chodilo denně přes sedmdesát tisíc lidí... to bylo slávy...

A pokýval uznale plamenem.

-A to se zavadilo ve stejných disciplínách, jako letos v Mexiku?

-Kdepak, prskl oheň a na chvíli ožil. Docela setřásl cestovní horečku. -Třeba v atletice bylo jen dvanáct disciplín. Nebylo kladivo, nebyl oštěp a běžecká dráha měřila jen tři sta třiatřicet celých tři desetiny metru kolem dokola. Na ní se taky jezdilo na kole. Pak se taky zápasilo, šermovalo, vzpíralo, střílelo, plavalo a já nevím co všechno.

Běžec se na něho podíval, jako by nerozuměl, co ještě všechno.

-Vlastně už moc jiného ne. Ještě byla gymnastika a tenis. A to bylo všechno. Vidíš, jak mi ta paměť slouží.

Zapýřil se, a aby svůj triumf korunoval, blýskl se plynou latinou:

-CITIUS! - ALTIUS! - FORTIUS!

A hned to přeložil:

-Rychleji! - Výše! - Silněji!

— to je heslo olympijských her!

Řekl to jako otec, který se chce pochlubit znalostí trojčlenky před svým nezdárným synem.

Letadlo přistálo a stín pochodně se rýsoval na olympijské vlajce s pěti kruhy.

-A drž mě pořádně, ty holobrádku. Drž mě zpříma, jak se sluší a patří na olympijskou pochodeň!

Letadlo přeneslo běžce přes Oceán a pokračovalo s ním pak Kolumbovými stopami do Mexika.

-A běž rychleji! Čekají mě milióny lidí na celém světě. Slyšíš? Běž rychleji! Musím jim připomenout, proč mě nikdo nemůže uhasit!

Olympijský stadión povstal a běžec stoupal s ohněm vzhůru. Jak stoupal stupínek za stupínkem výš, sledovaly jej televizní kamery, aby tyto neopakovatelné okamžiky přenesly na obrazovky stamiliónů lidí na celém světě.

A jak stoupal stupínek po stupínku, stoupaly i slzy do očí všem lidem na olympijském stadiónu v Mexiku a u televizorů na celém světě, všem, jimž v srdci zůstala alespoň jiskřička olympijského ohně.

Běžec se zastavil a zvedl oheň proti modré obloze. Bylo v tom něco tak povznášejícího a velkolepého, že kdyby v té chvíli chtěl kdokoli říci jediné zlé slovo, byl by spálen a smeten jako hrstka prachu.

Běžec zvedl ruku a olympijský oheň vzplanul.

P R E S I D E N T Ů V V Ě Ž E Ň

v r o l i t e n i s o v é h o o t c e

O vánočních svátcích rozmnožil řady v cizině "dočasně" žijících Čechů a Slováků spisovatel, publicista, novinář - a bývalý tenista - Vladimír Škutina. Je to první uklidňující zpráva o Škutinovi v posledních letech. Zatím jsme se pouze doslýchali o tom, jak byl předvoláván k výsledkům, poslíze zatčen a odsouzen - dokonce dvakrát - na padesát měsíců, kdy musel přerušit jediné zaměstnání, jež mu ještě zbývalo: hlídačství tenisových kurtů a tím i sportovní výchovu své dcery Lucie.

Po příjezdu na Západ (Škutina se usadí v Curychu) ho přivítala jeho vlastní knížka "Rodič v síti", kterou vydalo nakladatelství Konfrontace. I to mu mohlo poskytnout potěšení, jež mu situací v husákovském Československu zůstalo po deset let odepřeno, protože tam měl po stejnou dobu zákaz publikovat.

Vladimír Škutina to měl vůbec špatně s československými presidenty. Již jeho první zatčení zapříčinila neuctivá slova o Antonínu Novotném, za která seděl ještě podruhé za okolností, jež tak kouzelně vylíčil ve své reportáži "Presidentův vězeň" v časopise Reportér. Tato reportáž vyšla v roce 1968 i knižně. Znamé události, počínající 21. srpnem 1968 způsobily, že se na dlouho stala posledním důkazem Škutinova humoru, politického ostrovtipu a značné dávky šarmu, kterým se tento autor vyznačuje. Mohlo vyjít už jen několik statečných článků v exilových časopisech - a nic víc. Vchod do televizního studia, kde Škutina uváděl literárně koncipovaným seriálem rozhovorů Jana Wericha a kde se na obrazovce několikrát sešel s tehdejšími předsedou vlády, mu byl již dříve přibouchnut před nosem.

Teď tedy máme Škutinu mezi sebou - a před sebou jeho útlou knížku. Pro ty, kteří Škutinu jako autora i osobně znají, je jistě překvapivím. Autor, patřící k rodu nelítostných satiriků, a kumpán, jehož mnozí mohli možná považovat za cynika, se v ní projevuje jako něžný milující otec. Proti těmto přídomekům možná bude Lucie protestovat, ale bude se mýlit, protože z řádků této knihy skutečně prýští neskonalá a sebeobětující otcovská láska k dceři, v níž otec objevil sportovní talent a ten chce nechat plně rozvinout, což je možné pouze za cenu rozbolavěných mozolů a bezpočtu propocených triček.

Projevuje se snad Vladimír Škutina v knížce "Rodič v síti" jako autor nepolitický? Ne. Naopak! V tamnějším režimu zasahuje politika i do odpalování míčků a čteme-li pozorně, můžeme i mezi řádky najít trny, které drásají pečlivě namake-upovaný obraz československé skutečnosti, kde talent, tréninková dřina ani dosažené výsledky tohoto snažení nejsou nic platné, jestliže chybí správný kádrový profil. A politikum této knížky je konec konců i to, že Škutina se pokouší svými neúprosnými tréninkovými metodami dovést svou dceru ke sportovnímu mistrovství, aby na konci tohoto úsilí ona s kádrovým škrálopem předčila ty ostatní protěžované, pro které stát má prostředky na profesionální

trénéry, na reprezentační soustředění a na zahraniční turnaje. Ale co hlavního - politika nepolitika - je to legrace, knížka úsměvná (i když je její úsměv někdy trpký) a můžeme ji doporučit těm čtenářům, kteří většinou s obtížemi hledají v exilové edici trochu humoru.

KAREL NEŠVERA

(Poznámka redakce pro sportovně nezasvěcené čtenáře: Lucie Škutinová se před dvěma lety stala juniorskou mistryní Československa, ale v československém tisku se nesmí objevit její jméno a nesmí startovat ani na žádném domácím turnaji, kde je přihlášena třeba jen jedna jediná tenistka ze Západu.)

NÁŠ ROZHOVOR

CO TOMU ŘÍKÁTE, PANE ŠKUTINO ?

Vladimír Škutina: Děkuji za optání. Taky už to bylo horší.

Magazín: Jaké byly důvody vašeho vystěhování?

VŠ: Vy se ptáte jako dotazník ministerstva vnitra v Praze, který jsem musel vyplňovat.

M: A co jste odpověděl v dotazníku?

VŠ: Napřed jsem se zeptal referenta ministerstva vnitra, jestli stačí jen jeden důvod. Já, že mám důvody dva. Referent odpověděl, že stačí jen jeden a já napsal ‚chci se přestěhovat do Švýcarska, protože v Československu se to pořád sere a sere a sere‘. Referent si to přečetl, pokýval souhlasně hlavou, pravil, že se to skutečně sere a sere a sere, ale on jako komunista, že mě musí ujistit, že nakonec se to stejně nikdy úplně neposere. - ‚No vidíte, pane referente‘, řekl jsem já. ‚A to byl ten druhý důvod vystěhování, který jsem chtěl uvést.‘

M: Jaké však byly skutečné důvody, které vás vedly k rozhodnutí?

VŠ: Stejně, jaké vedou automobilového závodníka formule 1, že jednou jede svou poslední Velkou cenu - i když to má k smrti rád - všechno to závrtné riziko. Jednoho dne musí ze závodní dráhy odejít, protože už nemůže dál. Ale odejít musí náhle a najednou. Nesmí své rozhodování oddalovat. Každý další závod už by byl čistou sebevraždou. Chirurg, jemuž se začnou třást ruce, vezme-li do ruky skalpel, musí okamžitě přestat operovat, byť by mu pukalo srdce steskem. To byl můj případ.

Uplynulých deset let byly tancem na špičce nože - čtyři a půl roku kriminálu, nemožnost sehnat pak jakoukoli práci (třeba jen hlídače tenisových kurtů), neustálá šikanace od odebrání řidičského průkazu přes permanentní výsledky, zabavování pošty až k surovému přepadení "neznámými chuligány" na živé pražské ulici. Když jsem byl navečer dne 18.srpna roku 1977 nalezen u Jiráskova mostu s rozbitou lebkou a těžkým otřesem mozku v bezvědomí, přestal jsem váhat a ihned jsem podal žádost o vystěhovalecký pas.

M: A jak to, že jste přišel až teď, tedy za půldruhého roku?

VŠ: To je stejně hloupá otázka, jako kdybych se já ptal větru, co dělá, když neduje. Zeptejte se mě, ‚jak se máte?‘!

M: Jak se máte?

VŠ: Ani se neptejte... Tomu říkám dialog. Vy se ptáte, já odpovídám. V Československu je situace jiná. Život v Československu je jedna velká krmi — s otevřeným koncem. Pachatele musíte uhodnout sami. Ale nesmíte se na nic ptát. Je to, jak říkával Vlasta Burian, že vynalezl přístroj, kterým lze mluvit s mrtvým. To je taková velká roura, ta se strčí do hrobu a mluvíte s mrtvým. Blbě je na tom jedině to, že vám ten mrtvý neodpovídá. Stejně je to dneska v Československu. Můžete se zeptat — najdete-li k tomu dostatek odvahy, ale režim vám nikdy neodpoví. Nevyzpytatelné jsou-liť cesty Páně, pak cesty komunistického režimu jsou jednou velkou neznámou. Když už jsem se smířoval resignovaně s myšlenkou, že se z té velké klece nikdy nedostanu, bez předchozího varování jsem před vánocemi náhle dostal vystěhovalecký pas. A tak jsem už nezaváhal, požehnal manželce a dceři a jsem tady.

M: Je-li řeč o rodině, kdy přijede paní Eva a dcera Lucie za vámi?

VŠ: Nepřijde-li nenadále letní bouře, povodeň či jiná přírodní katastrofa, spojená s pohybem sovětských tanků na území západních Slovanů, pak v druhé polovině tohoto roku.

M: Věříte tomu? Pokud nás paměť neklame, už jste byl jednou s celou rodinou v bezpečí - v dubnu 1969 jste těsně před Husákovým nástupem musel narychlo odjet. A pak jste se proti logice zdravého rozumu v létě 1969 i s rodinou vrátil - a rovnou na čtyři a půl roku do vězení.

VŠ: Já jsem nic protizákonného neudělal, navíc jsem ještě v květnu 1969 dostal státní cenu za televizní vysílání v srpnu 1968, takže když jsem dostal obsílku, abych se dostavil k vyšetřování pro trestný čin pobuřování hromadnými sdělovacími prostředky právě za toto vysílání, byl jsem si jist, že běží o omyl. Nechtěl jsem, aby se na mne ukazovalo, že jsem se bál.

M: A bál jste se?

VŠ: Zato teď se bojím.

M: Proč jste si za místo svého exilu vybral právě Švýcarsko? Nebylo to také proto, že vaše televizní revue Ztracená revue a Půjčovna talentů získávaly právě na festivalech ve švýcarském Montreux Zlaté růže a vašich 52 televizních Kriminálně-švýcarských laboratoří mělo právě u švýcarského diváka největší ohlas? Anebo to je jen prostý zeměpisný fakt, že Švýcarsko leží přece jen dál od sovětských tanků?

VŠ: Měl jsem dvě možnosti; první: využít pozvání pana spolkového kancléře Kreiského a odejít do Rakouska. Druhou: jít pracovat jako psycholog do Německé spolkové republiky (Herder-Verlag ve Freiburgu právě vadává mou psychologii humoru "10 Millionen Schwejks"). Z těch dvou možností jsem si vybral tu třetí: přišel jsem do Švýcarska.

M: Jen tak nablind?

VŠ: Jsem tady zavázán nejen svým českým přátelům, ale především celé řadě nesmírně vlivných švýcarských osobností, že si tu připadám trochu jako český tenista Karel Koželuh, když byl za první republiky pozván do USA, aby tam trénoval automobilového magnáta Forda.

M: A propos - humor! Nepřešel vás humor ani po uplynulých desetiletých trpkých zkušenostech?

VŠ: Humor vás nemůže přejít jako ho ani nemůžete nabýt. Humor je dar. A taky moc. Moc tvořit štěstí a moc bořit hráze mezi lidmi. Kdo

se chce smát, nesmí se bát. A kdo se ničeho nebojí, zcela jistě se bojí smíchu. Moudrý král trpělivě naslouchá svému šaškovi. Despota posílá šašky v první řadě na šibenici. Já měl tu smůlu, že jsem celý život narážel hlavou na zeď hlouposti, kterou vystavěli držitelé moci v Praze. Co mi to bylo platné, že pravdu jsem měl já, že se lidé se mnou smáli, když ti druzí drželi v ruce oprátku? Anebo aspoň bič. I když i z biče se dá uplést oprátka. Takže mi spíš držte palec, aby nám dal Pán Bůh zdraví... a humor lidem dobré vůle.

M: Amen!

(S Vladimírem Škutinou rozmlouval -kd-)

pátek přes deváté

● 10 let od smrti Jana Palacha.

V pondělí 15. ledna 1979 bylo v Mnichově uspořádáno k desátému výročí tragické smrti Jana Palacha setkání českých a německých intelektuálů, na němž promluvil bývalý bavorský předseda vlády Goppel a český spisovatel Vladimír Škutina. Vedle Lučka Pachmana se setkání zúčastnili ještě Vilém Hejla a Ivan Medek, další signatáři Charty 77, kteří požádali v Rakousku o politický asyl.

V Curychu připomněl "Klub Jana Palacha" toto tragické výročí smrti českého studenta vzpomínkovým večerem v "Lavater Haus" v pátek 19. ledna za hojné účasti svých členů a hostů. V kulturním programu vystoupil i Vladimír Škutina, jenž byl na jaře roku 1969 obviněn poslancem Vilémem Novým v Rudém právu a na veřejném shromáždění, že spolu s Pavlem Kohoutem, Ludvíkem Vaculíkem, Lučkem Pachmanem a Emilem Zátokem Jana Palacha upálil (!).

Československý poradní sbor v západní Evropě zaslal všem redakcím exilových krajanských časopisů dopis, v němž mimo jiné materiály k desátému výročí smrti Jana Palacha zasílá i článek kulturního referenta dr. Ant. Kratochvila "Živé pochodné na Václavském náměstí". V závěru článku je citován i náš spolupracovník Vla-

dimír Škutina. Citujeme: "Spisovatel Vladimír Škutina o tom napsal: "Obloha plakala bílými slzami na rakev Jana Palacha. Tam roztažily v slzách těch, kteří ho přišli doprovodit. Stál jsem na nádvoří Karolína. Byli tu ministři, rektori, profesoři a lidé, kteří chtěli totéž, co studenti a mladí lidé. Pak začaly zvonit zvony z pražských chrámů... Díval jsem se kolem sebe. A pak jsme vyšli. Po dlažbě tohoto nádherného města, v němž jsem se narodil a v němž - když to dobře dopadne - chtěl bych i zemřít. Na chodnících stál NÁROD. Beze slova, mlčky, důstojně. Na různých místech marně čekaly skupinky ostrostržeců na povel. V sobotu nedostaly žold. Národ ukázal svou sílu a morální převahu. Tím také nejlépe uctil památku Jana Palacha. Jsem hrdý, že patřím k tomuto národu."

● Vladimír Škutina v tisku, rozhlasu a televizi.

Švýcarský rozhlas vysílal jako hlavní zprávu večera v úterý dne 9. ledna 1979 v 19 hodin informaci o příjezdu českého spisovatele a publicisty Vladimíra Škutiny do Švýcarska, kde mu švýcarská vláda poskytla asyl. V sedminutovém rozhovoru po zprávách rozmlouval redaktor Hans-Peter Meng s Vladimírem Škutinou o jeho zážitcích v uplynulých deseti letech a jeho cestě do exilu.

Švýcarská tisková agentura SDA /ATS v Bernu uspořádala ve čtvrtek

11.ledna 1979 tiskovou konferenci s Vladimírem Škutinou, na níž nejčerstvější exulant přes dvě hodiny odpovídal na dotazy akreditovaných novinářů.

Kromě všech švýcarských novin přinesly o příjezdu Vladimíra Škutiny podrobnější informace pařížský Le Monde, agentura APF, londýnský Observer a už 10.ledna curyšský týdeník WELTWOCHTE otiskl exklusivní celostránkový rozhovor "Der Humorist, der aus der Kälte kommt" z pera Jana Vlnáře a s fotografií Ivana Kyncla o Škutinově pohledu na současný život v Československu a o jeho smyslu pro humor.

Ve středu 17.ledna ve 20,15 h. vysílal druhý německý televizní program v ZDF-Magazinu interview s Vladimírem Škutinou o současné situaci v Československu a o humoru českého národa.

● Co nám (ve Švýcarsku) přinesla IX.revise starobního pojištění.

Prvním lednem vstoupila v platnost celá řada usnesení švýcarského Bundu. Nejvýraznější je devátá revise AHV / AVS, která již v únoru loňského roku prošla referendem a pod heslem finanční konsolidace nám přinesla několik významných novinek. A řekněme hned na začátku, že to jsou vesměs novosti, které v nás nevzbuzují žádné nadšení. Vedle pracujících důchodců, kteří napříště musí ze svého výdělku přesahujícího 9 000 franků ročně platit příspěvky AHV/AVS, a občanů ve svobodných povoláních, kteří napříště budou platit zvýšený příspěvek 7,8%, se nepřijemného překvapení dočkávají ženatí. Nárok na manželskou rentu má napříště jen ten, jehož manželka je nejméně 62 let stará. Je-li manželka mladší, bude důchodci vyplácena jen renta jednoduchá a přídavek na manželku. Je-li manželka mladší o 10 nebo více let, odpadá i tento přídavek do té doby, než bude manželce 55 let. Toto nové řešení postihne jistě

mnohé z našich krajanů, kteří tak jako tak musí počítat jen se sníženou rentou, protože - jak známo - československá vláda odmítá převést důchodové zabezpečení, které jsme si doma zaplatili, do ciziny. Snížená renta se dá podle dalšího nového uspořádání napříště vypočítat daleko snadněji, než tomu bylo dosud. Namísto dosavadních 25 tříd zavádí devátá revise 44 třídy podle počtu příspěvkových let. Krajan, který přišel do Švýcarska v roce 1968 a do důchodu půjde na příklad v roce 1980, bude mít zapláceno 12 let a bude mu vypočítán důchod ve 12.třídě, a to je 27,27% plného důchodu.

(Úplné tabulky i návod, jak jich používat, otiskneme v příštím čísle Magazínu.) pr

KULTURNÍ INFORMACE GALERIE KRAUSE

**GALERIE
KRAUSE**

Tumbelenstrasse 37
CH - 8330 Pfäfers-Kanton-ZH

● V sobotu 20. ledna 1979 byla zahájena výstava tří mladých talentovaných českých fotografů — Roberta Kristoforiho, Pavla Krause a Jaroslava Vecka. Na práci mladých českých fotografů je pozoruhodný nejen talent a vidění světa, ale i ta skutečnost, že všichni jsou studenty, fotografii se věnují jako svému koníčku, při čemž některé jejich práce získaly již i mezinárodní pocty. Zvláštní pikantnost má první cena, již získala fotografie Pavla Krause na FOTOFORU v Ružomberku, aniž režim tušil, že běží o českého studenta-emigranta.

Zahájení výstavy bylo přítomno nezvyklé množství návštěvníků, které přilákal zajisté nejen zájem

o vystavené fotografie, ale i přítomnost Vladimíra Škutiny, který s návštěvníky besedoval, vyprávěl o svých zážitcích z Husákova režimu a podepisoval své knihy "Rodič v síti" a starší vydání "Presidentova vězně". Výstava bude otevřena do 18. února 1979.

● **Presidentův vězeň** pokračuje. Vladimír Škutina po svém příjezdu do exilu předal ke knižnímu vydání rukopis knihy, v němž líčí s trpkým humorem, satirou a ironií své zážitky z čtyř a půlletého věznění v Husákově Československu v letech 1969 až 1974. Kniha má název "Presidentův vězeň na hradě plném

bláznů". Je to v literatuře uplynulých desetiletí první humoristické a komediální vyprávění o krutém životě vězňů v komunistických kriminálech. Je to ovšem humor, při němž vám náhle ztrne smích na tváři. - Kniha (s ilustracemi Jana Kristoforiho) vyjde v nejkratší době. Objednávky přijímá redakce Magazínu a knižní služba Galerie Krause v Pfäffikonu.

● O programované samostatné výstavě prof. Karla Lišky k jeho 65. narozeninám budeme podrobně informovat v příštím (únorovém) čísle.

SDĚLENÍ

Příchod Vladimíra Škutiny do Švýcarska zřejmě nebude přelomem jen jeho životě, ale též v existenci Magazínu. Můžeme Vám totiž oznámit radostnou zprávu:

Vladimír Škutina se od příštího čísla ujímá vedení naší redakce!!!

Že to bude přínosem Magazínu, o tom nemusí nikdo sebezmeně pochybovat. Proto spěcháme, abychom tohle sdělení zaslali všem nám dostupným Čechům a Slovákům ve Švýcarsku a mnoha dalším v ostatních zemích svobodného světa, a abychom Vás, kteří ještě nejste odběrateli, pozvali do jejich řad. Vy, kteří dostáváte toto "pozvánkové" slabší číslo, informujte své známé, jimž jsme je poslat nemohli. Číslo 2 vyjde koncem února. Noví zájemci proto musí předplatné poukázat co nejdříve, nebo poslat přihlášku s poznámkou, že je uhradí dodatečně. Těšíme se, že Vás bude hodně a že Vás Vladimír Škutina společně s dosavadními členy redakce obsahem časopisu vždy uspokojí.

Někteří čtenáři nám zaslali o něco málo vyšší částku, než je požadované předplatné. Jedni s krátkým slovem uznání na rubu složenk, jiní jen tak, mlčky... Využíváme této příležitosti, abychom jim vyjádřili srdečný dík.

Za administraci: Viktor Suk

Za redakci: Kamil Duben

MALÝ OZNAMOVATEL:

Kdo příležitostně ohlídá naši dvacetiměsíční dcerku v Bernu? Telefon: 031 - 58 15 83.

(Toto číslo vyšlo 22. ledna 1979 nákladem 5100 výtisků.)

je pojišťovna s mezinárodní působností, na kterou se můžete stoprocentně spolehnout.

Ve všech pojišťovacích otázkách, při všech pojišťovacích problémech Vám rádi odborně a seriózně poradíme a vypracujeme podrobný návrh k účelnému pojištění speciálně pro Váš případ.

**Jiří Popper, organizační vedoucí
Winterthur-Leben**

Subdirektion Zürich
Region West

8045 Zürich, Uetlibergstrasse 194

Tel. 01 / 35 74 42

A. Z. 8048 Zürich
Postretouren und
Adressänderungen
erbeten an:
Postfach 650
8025 Zürich

MAGAZIN

ZEITSCHRIFT IN TSCHECHISCHER SPRACHE
JOURNAL EN LANGUE TCHEQUE

Vydává - Herausgeber: Kolektiv «Magazín» - Kolektiv «Magazín», 8025 Zürich, Postfach 650

Vychází - Erscheinungsweise: minimálně šestkrát ročně, zpravidla jako dvojčíslo - minimal sechsmal im Jahr, in der Regel als Doppelnummer

Roční předplatné - Jahresabonnement: CH sFr. 19.—; A, D, DK, F, I, N, NL, S sFr. 20.20; B, E, GB a zámoří - und Übersee sFr. 22.—

Konto pošt. šek. úřadu - PC-Konto: 80 - 60 451 Zürich

Bankovní konta - Banken: Schweiz. Kreditanstalt Zürich-Rathausplatz, číslo konta - Konto-Nr.: KK 637.650-01. — Volksbank Hochrhein, D-7890 Waldshut, Bankleitzahl 684 922 00, Konto-Nr.: 217 538

Tiskne - Druck: ok Eiger Satz + Druck AG, Zürich

Redakce neručí za obsah inzerce - Die Redaktion übernimmt keine Gewähr für den Inhalt der Inserate

Radio-TV-Hi-Fi-Gramo

Prodávám a
opravuji
aparáty
všech značek,
podle dohody
i po pracovní
době.
Stačí zavolat
01 - 950 35 44

L. Vondrášek

Sandgrubenstrasse 22
8330 Pfäffikon ZH

ŠPIČKA COLOR TWIN

8003 Zürich, Steinstrasse 75
Telefon 01 - 33 50 25

Vlastní barevná (a černobílá)
KODAK-laboratoř.

Zásilková služba pro celé
Švýcarsko.

Pasová, portrétní, průmyslová
a reportážní fotografie.

Opravy všech filmových kamer
a fotoaparátů.
Veškeré jiné fotoslužby.